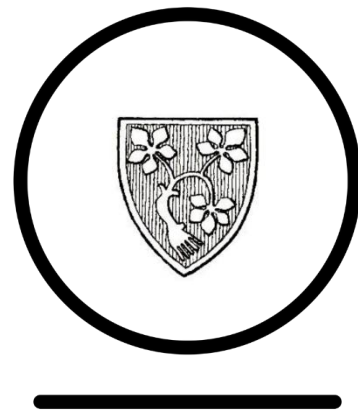

Zprávy

roudnické farnosti / 68. číslo – říjen 2024

Přátelé farníci,

dovolte mi oznámit Vám změnu, ke které došlo od 1. července tohoto roku ve správě naší farnosti. Byla rozdělena úloha administrátora farnosti na obor duchovní a obor hmotný. Administrátorem in spiritualibus zůstávám já, administrátorem in materialibus se stala paní Ing. Blanka Matějková, členka naší ekonomické rady.

Tuto změnu jsem po delší dobu domlouval na arcibiskupství z důvodu narůstající zátěže v oblasti hospodářské správy po nabytí restituovaných majetků a přípravě projektu obnovy areálu probošství za pomoci financí z evropských fondů (IROP) a také kvůli mému narůstajícímu nesrozumění se současným ekonomickým vedením arcidiecéze, s nímž je nezbytné vést mnohá jednání. Nejprve jsme situaci řešili na farní ekonomické radě a oslovili Blanku Matějkovou, která úlohu po potřebné rozvaze přijala. Moje osoba podle kánonů církevního práva zůstává nadále předsedou ekonomické rady farnosti.

Děkuji tedy velice paní Ing. Blance Matějkové za její ochotu a odvalu převzít hospodářskou a úředně správní stránku obsluhy farnosti. Zároveň velice děkuji i dalším členům naší ekonomické rady a jejím ochotným a obětavým konzultorům za pomoc, kterou podle svých možností a odborností v různé míře věnují. Jejich služba a práce je skvělá a je pro naši farnost projevem mimořádného Božího požehnání.

Toto požehnání paní administrátorce in materialibus a všem pomocníkům nadále vyprošuji.

Martin Brousil

JEŠTĚ JEDNA VZPOMÍNKA: JIŘINA NOVÁKOVÁ, TETA

Když v srpnu paní Jiřina Nováková zemřela, požádali jsme o vzpomínku na ni také Pavla Kubína. Správně by patřila do zářijových Zpráv, ale některá slova potřebují zrát déle. Text se o pár dní minul s uzávěrkou, proto si ho čtete až v říjnu. Přirozeně tak vlastně dělá most do dušičkového období.

-zh-

Celý profesní život zdravotní sestra na plicním, tehdy ještě v Riegrově ulici, dříve Leninově. A dokud mohla, byla v kostele na každé mši svaté. Hlavním celoživotním povoláním TETA.

„Já jsem TETA“, představovala se s nezaměnitelným důrazem na obou „T“.

Všichni, nejen my v kostele, jsme ji tak znali, a nejvíc Romové, a ještě více romské děti. Starala se o ně jako nikdo v Roudnici, zastávala se jich někdy až nepochopitelně, vychovávala je se samozřejmou obětavostí, spíše však obětí, ale taky s přísnou důsledností, která často zůstala bez odezvy. Chápala a odpouštěla, i když ji v tom i ti nejbližší brzdili, i vyčítali. TETA o svém povolání snad nikdy nepochybovala, věřila a věděla, že ji k němu přivedl Ježíš a že zůstává s ní. ON jí rozuměl, ON JEDINÝ jí mohl něco vyčítat, od málokoho jiného byla ochotna výčitky přijmout. I přes razantní letoru, bez níž by ve starostlivou vychovatelku těžko dospěla, byla laskavá, uměla naslouchat, naprostou samozřejmostí její bytosti byla modlitba. Když ji kdokoliv o modlitbu požádal – třeba ani žádat nemusel, sama vyrozumívala potřebu – pocítil pomoc, úlevu, našel ztracenou cestu, i když se na ní třeba znovu a znovu ztrácel. Ona to chápala a trápila se tím, jen nemnozí to však o ní věděli. Někdy to měla těžké TETA s námi, někdy my s ní. Řeholní sestry k tomu říkávají: Vzájemně se soužíme, a tak Bohu sloužíme. Přestože povahou řeholní sestra, stát se jí nechtěla a zůstala na vše sama.

TETO, v životě byl s vámi Ježíš na každém kroku, vašim modlitbám naslouchal a vy jste si byla jistá, že spolu tvoříte pár, který má být užitečný všude, kam vaše oko pohlédlo a vaše srdce Ježíši povědělo.

Teď jste navěky s ním, v Království Lásky, které jste uvěřila, o ni prosila, kterou jste přála.

Pavel Kubín

KDO JE KDO

Markéta Benešová je spolu s Alžbětou Barošovou pastorační asistentkou ve farnosti Praha-Hostivař. Potkali jsme se před časem při otvírání Farní stodoly, jejich nového komunitního prostoru, který mě velice zaujal. Když mě pak

pozvali na Hostivařský komunitní den, přijel jsem sice pracovně jako herec, ale oko pastoračního pracovníka jsem nedokázal nechat doma. Hostivařská farnost na mě působila živě, příjemně a hodně specificky. Napadlo mě, že se výjimečně nebudu vyptávat nikoho z Roudnice a okolí, ale nahlédnu do světa kolegyně pastorační asistentky, která pracuje v úplně jiném prostředí, v jiných podmínkách, jiným způsobem. Požádal jsem tedy Markétu o rozhovor.

Jak dlouho jsi ve funkci pastorační asistentky?

Oficiálně zaměstnaná jsem dva a čtvrt roku. Před tím jsem dělala spoustu věcí dobrovolnicky, ale pak už toho bylo hodně. K pastoračním a evangelizačním aktivitám ještě organizační věci, žádosti o grant, spoustu nepřímé práce kolem akcí. Tak jsme se s Karolem (administrátorem) domluvili, že to zkusíme. Jsem tu zaměstnaná na něco málo přes půl úvazku a druhý půl úvazek má kolegyně Bety.

Jaké jsou vaše stěžejní aktivity?

Než přišli do farnosti otcové mariáni, bylo tady klasicky nějaké nábožko, nějaké setkání nad Biblií a setkání matek. S mariány a díky našemu tehdejšímu jáhnovi se tu otevřelo komunitní centrum. Bylo to během covidu. Zkoušeli jsme to rozjíždět asi natřikrát, než se to podařilo. Od té doby se hodně rozrůstáme. Baví mě o našich aktivitách uvažovat systematicky. Máme je v pěti kategoriích. Jednak jsou tu preevangelizační aktivity, tam se skoro vůbec nemluví o Bohu. Patří sem Tvořivý klub, kreativní dílny, cestovatelské přednášky, židovské tance, různé velké akce

pro širokou veřejnost a cílem je, aby sem lidé přišli, měli se tu dobře a upravili si předsudky vůči církvi a věřícím. Pak děláme pastorační věci, to je hodně na kněžích, ale i na nás laicích. Rozhodli jsme se, že se chceme hodně soustředit na evangelizaci. Měli jsme tu teď duchovní obnovu Otcovo srdce, seminář o charismatech a tak dál. Je to nabídka pro lidi, aby prohloubili svůj vztah s Bohem. Tři čtvrtě roku máme otevřený nový prostor, Farní stodolu. Tu má na starosti Bety a vnímáme ji hodně jako evangelizační místo. Chceme, aby se tu lidé setkali s Bohem, načerpali, nechali se inspirovat, a pak to šířili dál. Další skupina aktivit jsou ty, které upevňují společenství. Třeba dnešní Hostivařský komunitní den patří do této skupiny, spolupracuje na něm asi šedesát dobrovolníků. Chodí sem ale i spousta lidí zvenku, takže je to zároveň i preevangelizační podnik. A nakonec zkusíme ještě charitní aktivity, to jsou spíš takové drobnější jednotlivé akce.

Kolik vás na to je?

Pět. Dva otcové mariáni Karol a Andrzej, pan jáhen Andrzej, Bety a já.

Když jsem se ale díval na vaše webové stránky, tak skoro pod každou aktivitou je jako kontaktní osoba napsaný jiný člověk.

Funguje to tak, že je tu opravdu hodně dobrovolníků. S mariány se farnost oživila a proměnila. Dříve bylo pod aktivitami napsaných pár lidí, ale teď se snažíme hodně delegovat. Jenom těch nejužších spolupracovníků, když jim třeba o Vánocích dáváme balíčky, je asi padesát nebo šedesát.

Jak se na vás ti lidé napojili?

Jsme maličkatí a na okraji města. Naše farnost čítá asi 35 000 lidí, do kostela chodí asi něco pod 500. Mariáni tu vytvořili milé prostředí, které přitahuje. Snažíme se být otevření. Ze zpětných vazeb víme, že lidé, kteří se zkusili začlenit do jiných pražských farností, přišli sem s tím, že jinde je to příliš velké nebo se tam necítí vítání. Tady je to hned vtáhlo, bavíme se s nově příchozími, hned je zapojíme. Tykáme si tu. Myslím, že to, co sem lidi táhne, jsou vztahy. Cítí se tu dobře. Teď tu budou i skvělé semináře. Měli jsme tu ochutnávku Otcova srdce a na to naváže týdenní seminář s Vicky a Robertem de Hoxarovými, anglickými lektory týmu Otcova srdce. Michelle a Peter Morenovi přijedou v listopadu mluvit o evangelizaci. To jsou věci, které mají přesah do celé diecéze. To, že sem chodí lidé odjinud,

povzbuzuje i lidi v naší farnosti. Já mám na starost spíš vnitřní farnost, Bety pracuje na tom přesahu a gró tvoří mariáni.

To zní úžasně. Jaká jsou pro tebe úskalí pastorační práce?

Je to nejhezčí a v některých ohledech i nejtěžší práce, jakou jsem kdy dělala. Má mnoho vrstev. Největší riziko nacházím v hlídání svých hranic, protože ta práce je z principu hodně bezhraniční. Jak ve vztahové rovině, tak časové i obsahové. Všechno je to krásný, všechno je to pro Boha, všechno je to pro lidi a je to moc hezký do té doby, než člověk padne. Náročné je prolínání rolí. Se stejnými lidmi mám kontakt pracovní, kamarádský a duchovní. Jinak se chováš ke kamarádům, jinak k duchovním, jinak k šéfům a jinak k podřízeným, a když je to všechno v jednom balíčku, tak je to nepřehledný a náročný na to udržet si hranici. Třeba s časem. Jsem tu na tři dny v týdnu, snažím se to držet, ale pořád se to rozpadá a proklouzává. Jeden den mám studijní, protože jsem začala studovat teologii v Olomouci, jeden den pracuju ještě jako dětská psycholožka. Ale ti lidé to nevědí a když mi někdo volá, tak já nevím, jestli ten člověk volá pracovní nebo jako přítel. S tou nepřehledností se musí počítat. Je to práce hodně nárazová. Není to „od - do“. Výhoda je, že spoustu práce si mohu udělat kde chci a kdy chci. Jestli si to odpracuju doma o půlnoci nebo někde v kavárně, to je na mně.

To zní jako výzva.

Je to výzva. Hodně jsem se tady toho naučila. Pozice pastoračního asistenta zahrnuje činnosti od uklízečky až po manažerku, to znáš, a u menežování velkých akcí, kurzů jako Alfa, Sieverse a tak, jsem se toho nejdřív bála, ale šla jsem do toho a jsem za to vděčná. Nehrnu se do dětských akcí (kromě farního tábora, ten mám jako jedinou dětskou aktivitu na starosti), neučím nábožko a jsem za to moc ráda. Jako dětská psycholožka si od toho potřebuju trochu oddechnout a vidím svoje poslání v práci s dospělými.

At' se vám dál daří.

Jan Horák

CO BYLO

DVA KONCERTY A HODNĚ HODNOT

V měsíčním rozestupu jsme v klášterním ambitu zažili dva velmi odlišné koncerty. V září v rámci poutní slavnosti hrálo trio RTH. A hrálo velmi abstraktní improvizaci, která zkoumala krajní možnosti nástrojů, hranici mezi hudbou a hlukem, prostorem a zvukem, a zkoumala možná i posluchačovu trpělivost: opravdu není snadné sledovat tři zkušené muzikanty, kteří uchu nenabídnou předvídatelnou melodii, které by se dalo chytit; jen útržky zvuků a tónů zavěšené do prostoru, jako zvláštní krajinu nebo střípky příběhu – a zbytek si musíme domyslet nebo docítit sami.

Když jsem před koncertem přišla do klubu, zaujala mě postava ve žlutém tričku, která stála za barem a napouštěla si vodu do něčeho, co se později ukázalo být hudebním nástrojem. Tvář mi byla povědomá, ale nemohla jsem si vzpomenout. Až někdo z tria řekl: „Jedeme sem z festivalu, do auta si k nám sedl Petr Nikl a že pojedete s námi.“ Zamyslela jsem se, jak dlouho a složitě bychom plánovali, kdybychom návštěvu slavného ilustrátora, malíře, spisovatele a performerera chtěli zorganizovat. Ale Petr Nikl si prostě vlezl do auta a nenápadně se přidal. Se stejnou spontaneitou mě po koncertě během zahradního pohoštění požádal, zda by si mohl vzít starý popelník, který pod ořechem trčel někdy od prvních ročníků letního festivalu. Že by ho vyčistil a udělal z něj taky hudební nástroj. No nerada, ale odolali byste Petru Niklovi? Pár minut nato se ozvaly housle odněkud shora: houslistka Anna Romanovská vylezla na střechu – a mlsající farníci to měli se Šumařem na střeše. Pokornou hravost lidí, kteří by mohli být nadutými celebritami, mám strašně ráda. A považuju ji za velkou hodnotu.

Z Internetu na mě před chvílí vypadlo, že RTH s Petrem Niklem právě koncertují v Paříži. Třeba nám náš rezavý popelník pošle pohled.

Říjen jsme pak zahájili koncertem Ave Maria gratia plena, který hrálo jiné trio. Ve složení soprán, cembalo a varhany mapovalo mariánské téma v hudbě od středověku po baroko. Koncert se uskutečnil díky festivalu Rosa Bohemica. Všichni účinkující, dosud

studenti JAMU, hráli hudbu, která uchu lahodí a vypráví mu o největší lásce, zázračnosti, radosti a bolesti, jichž je příběh o životě Panny Marie ztělesněním. Jsme rádi, že koncert přilákal asi 70 posluchačů, kteří pro hudbu podstoupili podzimní chlad. Účinkující ho podstupovali již od rána: začali jsme ještě před snídaní logistickými úkoly, jak cembalo a varhany dostat do ambitu. To se podařilo díky dobrovolníkům. Následovalo ladění varhanního pozitivu a téměř celodenní zkouška. Dobrovolníci, ve které se změnila podstatná část hlediště, zasáhli i večer, takže půl hodiny po skončení koncertu nebylo po nástrojích a židlích ani stopy. Profesionalita, píle a přesnost jsou hodnoty, na které jsem musela myslet na druhém koncertě. A srdečnost, která byla přítomná na obou. Nebyl to záměr. Ale zažili jsme dva způsoby pokory, dva způsoby, jak poslouchat, dva způsoby, jak nechat hudbu setkat se svým nitrem.

-zh-

CO BUDE

VZPOMÍNÁNÍ NA ZEMŘELÉ U DÝŇOVÉ POLÉVKY A U KAMEN

Stejně jako v loňském roce – a třeba se podaří založit tradici – bychom vás rádi pozvali k dušičkovému setkání. Zdravíme se sice na mších a na hřbitovech, ale chybí nám příležitost, kdy bychom se mohli společně zastavit, posadit se v teple a chvíli spolu mluvit o těch, za které se na přelomu října a listopadu modlíme, na které vzpomínáme.

V sobotu 2. 11. proto zatopíme v kamnech v modrém zahradním domku nahoře u zvonice, posadíme se do útěšného tepla a posilníme se dýňovou polévkou (prý umím dobrou). Začneme v 18.30, takže se dá pohodlně přijít po večerní mši v kostele. Kdyby nás bylo víc než poustevna pojme, rozděláme oheň venku. Zapálíme svíčky na zahradě, kde také býval hřbitov a kde ještě nějaké kosti odpočívají. Můžeme být potichu, nebo si připomínat blízké a známé, kteří už jsou jinde. Přijde nám důležité si občas povídat o smrti, neformálně, s důvěrou, pokojem a nadějí. A s něčím teplým v břiše. Polévka bude, ale pokud chcete něco přinést, využijeme pečivo a případně něco k němu.

-zh-

ARCIDIECÉZNÍ POUŤ PRVOKOMUNIKANTŮ

proběhne v sobotu 19. října 2024 od 9.00 v katedrále sv. Víta, Václava a Vojtěcha. Zvány jsou děti, které byly nedávno u prvního svatého přijímání nebo které se na tuto slavnost teprve začnou připravovat. Zváni jsou i sourozenci a celé rodiny. V katedrále bude připraveno 8 interaktivních stanovišť. Od 11.00 bude mše s Mons. J. Graubnerem. Na ni pak naváže od 12.00 možnost pokračování formou návštěvy Arcibiskupského paláce, kde bude připraveno pro skupiny zázemí a možnost prohlédnout si reprezentační prostory paláce a zúčastnit se dalšího programu. Na akci je třeba se v případě zájmu přihlásit – přihlášku mohou zprostředkovat vaši katecheti.

PROGRAM

MŠE O SLAVNOSTI VŠECH SVATÝCH A O DUŠIČKÁCH

pátek 1. 11.

- 17.00 v kapli Všech svatých na hřbitově
- 18.00 v kostele

sobota 2. 11.

- 7.30, 9.30 a 18.00 v kostele
- 16.00 v Lužci nad Vltavou

Na mši v 18.00 navazuje Vzpomínání na zemřelé u dýňové polévky.

23. - 24. 11. adventní věnce, výroba a benefiční prodej

24. 11. příprava na Mikuláše – stavíme obří loutku anděla

6. 12. Mikuláš

VŠECHNA ČÍSLA ZPRÁV JSOU KE STAŽENÍ na webu v sekci „O nás“.
www.farnostroudnice.cz, Římskokatolická farnost Roudnice n/L, Komenského 174. Kontakt:
Horákovi, klasterroudnice@gmail.com